

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja ce
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

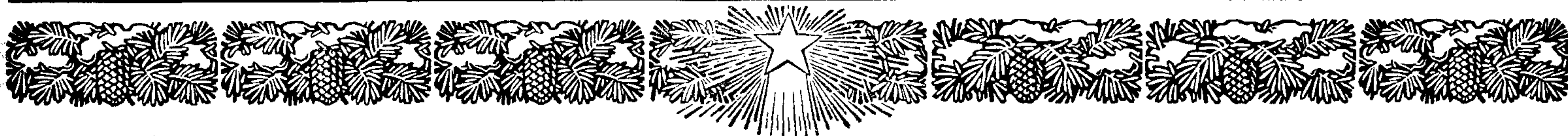
Čerbske njedźelste łopjeno

Sałožik 1891 Khrjebjanskil farar dr. theol. a fil. Biedrich Sella.

W Budyschinje

22. dezembra 1935

Bauzen

4. njedźela adventa.

Jana 3, 30: „Wón dyrbi roscź, ja pak dyrbju woteběracź.“

Wšeho, hdyž w lubym adventskim čašu swoju wutrobu na jěbźne hodowne pójelstwo wo narodzenju našeho wumožnika pschihotujemy, spominamy tež na toho muža, kiž je adventej, to reka: pschindženju toho Anjesa pucź pschihotował, Jana kšćenika. Naš Čbóžnik kam je tutoho muža wyžo wožič, a je jemu najwjetšich mjes mužami stareho kluba rekał. A woprawdže, wulki je tutón muž, hdyž we swojej jednorej draščje s kamjelskich wložow psched ludźimi steji a jim pschwoła: „Čžincze pokutu, pschetož Bože kralestwo je so pschibližalo.“ Wulki je tutón muž, hdyž kamo móznemu kralej Herodaskej jeho mandželstwołamanje porokuje. Najwjetšich pak je Jan kšćenik w tym kłowje, kotrejž wón kam wo kěbi a wo Jesužu praji: „Wón dyrbi roscź, ja pak dyrbju woteběracź.“ Wón wě, so je wón wot Boha pójlaný, ale so nicžo njeje pschecziwo tomu, kiž sa nim pschindže, kotrehož hódny njeje, so by rjemjenje jeho čžrijow rosčjasal. A jako někotři jeho wučžobnikow wot njeho woteńdu, so bychu sa Jesužom kłodžili, jako lud profetu w puščinje sapomni a k Jesužej khwata, njeje wón šhórknienný, ale wě, so dyrbi tak bycź, so dyrbi jeho čžescź woteběracź a Khrjstušowa čžescź pschiběracź.

Wot Jana kšćenika dyrbimy wutnycź, jeli so čžemy žohnowane hódny docžakacź. Jenož potom kmy myžł hodowneho podawka rosčumili, hdyž s najnutstowniščeje wutrobny prajimy: „Wón dyrbi roscź, ja pak dyrbju woteběracź.“

Tak stary čžlowjek kam wot so njepraji. Nawopak. Tón rjeknje: „Ja dyrbju roscź, moja čžescź, moje kubło, moje bohatstwo dyrbi pschiběracź. Šłowny hrěch stareho čžlowjeka je b e b i c ž i w o s c ž. My kmy wot pschirodženja swučeni, najprjedy kami na so myžlicź, w křjedžičcžu našeho myžlenja a jadžerženja steji kamkne „ja“. To čžje swoju wolu, swoju čžescź, kwoj wužičk mēcž. S tajkeje kěbicziwoščje pschindže wšhitka hara, wšhitka swada, wšhitko njepschecželstwo mjes ludźimi, i čžimž kěbi swoje žiwjenje wobčezujemy. S tuteje kěbicziwoščje pschindže tež wšhón njeměr, wšha njespojnosć, wšha tynšnosć našeho žiwjenja. Stary čžlowjek je žiwý w najhóřichim wotrocžkownstwie, we wotrocžkownstwie swojeho kamkneho „ja“.

Šhto naž i tutoho wotrocžkownstwa wužwobodži? niz my kami, tež niz naša dobra wola, ale jenož tón, kiž praji: „Jeli so waž Esyn wužwobodži, dha scže prawje křwobodni.“ W nusy našeje kěbicziwoščje křychimy wjekele hodowne pójelstwo: Khrjstuš, naš Čbóžnik, tu je. W jeho narodzenju doštanjemy móž a pomož, knejstwo kamkneho „ja“ pschewinyč. W hródži w Bethlehemje ijewi so nam najwjetšich pschiklad lubočje, kiž so kam sapřewa. Wón, tón Boži Esyn, scžini so čžlowjek, wón, tón najwjetšich, scžini so małe džěcžatko, wón, tón bohaty, budže křudny, so bychmy my psches jeho niščosć, psches jeho čžlowjestwo, psches jeho křudobu wuřhowani, bohaczi a šbóžni byli. Tohodla spěwamy:

Wohlejče lubosć, kiž Bóh Anjes tak hnadnje nam šželi!
Kiž je Bóh kam,
Dže jako džěcžatko k nam,
Nad křwětom hrěšnym so křmili.

Hdnj so pod śwětło tuteje wulkeje Božeje luboscze stajamy, potom njemóžemy czi stari woštač, potom njemóžemy wjazn so bamí lubowac, potom njemóže nam wjazn kamfne „ja“ to najwyschšche a najwažnišche na śwěcze bycz. Potom dyrbi na městno našeho „ja“ Wón stupic, kiž je se swojeje luboscze našu wutrobu žebi dobył. Potom móžemy jenož jene žedjenje měcz, so by tón Sbožnik, kiž naž sbožnych čžini, w našej wutrobje a w našim žiwjenju pschego wjetšchi był. Wón dyrbi rosc, ja pať dyrbiu wotebërac. Teli so fmy wo-
prawdže tón wulki hodowny dživ rosumili, potom budže naše „ja“ mjeńšche a mjeńšche, potom budže našy najrjenjšchi nadawł, se swojim zyłym žiwjenjom a se wschěmi swojimi mozami a darami tomu Anjesej fkužic, a jemu swoje žiwjenje fwjeczic. Te-li pať Khrystuž we naž wulki a móžny, potom je tež našy bližšchi nam wažny a drohi. Potom njewidžimy wjazn we swojim bližšchim žiwjenju cžłowjeka, ale bratra, kiž je tež psches Khrystuža wumoženy. Haj, potom widžimy w tóžnym swojich fobucžłowjekow Khrystuža kameho. Pichetož wón je wschať prajit: „Schtož scze čžinili jemu mjes mojimi najmjeńšchimi bratrami, to scze wy mi čžinili.“

My móžemy jenož hodny fwjeczic, hdny wschu njelubosc, wschu swadu, wschu sawic, dozpla se swojich wutrowow a se swojich domow sacžerim. Wažnišche dnji božodzěsczowy shtom a fwěczi a hodowne dary je, so w našich wutrobach duch Khrystužoweje luboscze žehli a fwěczi. Hdnj budža nam bórny hodowne swony swonic, potom čžemy i jich synkow tamne wulke Janowe fłowo won fšchec a wono dyrbi naše kamfne wšnacze bycz:

Wón dyrbi rosc, ja pať dyrbiu wotebërac!

Ja njesšym nicžo, Khrystuž je mi wschitko!

Sbožniko drohi, ach narodž so nutskach tež we mni,

Pój kem do mojeho semšteho hubjenštwu ke mni!

Sjednocž kam so

So mnu, Immanuelo,

Nowe plodž žiwjenje we mni.

Tuž nětko daj mi cze lubowac, pscheczelo fwěrnny,

Žiwy bycz tebi, to žadam fej, kralo ty měrnny;

Prošhu pať cze:

Se fobu džeczžo scžin mje,

So fym staw na tebi wěrnny.

Hodowny fwjedžen.

Hłób: Anjesa fhwat dušcha.

Hodny tať krafnje je njebjeski Wocžez našy luby

Wuwjedł a dopjelnił swoje najkrafnjšche fłuby!

S njebjesow kam

Pichišchoł je Wumožnik f nam,

Wumohł se f mjercze wschě ludy!

Džeczatko w žlobiku leži na fymje a fłomje. —

Rjenje a derje je džeczom we staršchiskim domje;

Maja tam wscho,

Schtož trjeba w žiwjenju so,

Najwjaz pschi hodownym shtomje.

Kochypli wěrc, so Jesuž naž wumohł je f hele,

Shubjeni džemny do najwječichoh' hubjenštwu dele. —

Jesuž našy Anjes

Našhu je winu wschu njesł,

Cžerpil ja hršchikow wjele. —

Hodny nětk džeczatka ipewajcže Bohu cžesť rjenje,

Wschitny tež fšchesczenjo wulny wy f wyštom tať ženje!

Hodowny cžaf

Spewajmy wjekele saš'

Psalmny Žom', fčluschke rjenje!

Hodny nětk! fyma je w wutrobje — cžłowjecže tudy —

Wěra a fwěra a luboscž mrje — fedžbujcže ludy —

Njewocžatakaj! —

Jesušej wutrobu daj!

Bjes njeho woštanješch fhudny! —

Hodny nětk! Shubjeny fymno, ach, domoj dži f nanej!

Njewěšch dha wjazn kať rjenje bē w domišnje rjaney?

S zušby pój dom! —

Tam Božodzěsczowy shtom, —

Domišna! Nježadašch žanej?

Hodny nětk! Shubjeny fymno czi fkladnosč je data!

Sdala cze widži pschindž Wocžez, kiž luboscž tať fwjatal!

Sbožowny ty

Domoj, hdny witany fny!

Rusa je wschitka czi wšata.

Hodny fyu fudne bjes Jesuža! — Hřechi wscho fdušcha.

Tam pať mēr, radošč ma dušcha, hdžež Jesušej fkušcha.

Hodowny wyšf

W cžěmnočže jašny je blyšf! —

Rhwataj tuž f Jesušej, dušcha!

Modljenje, fhwalba, cžesč, Jesu mój, wěcznje budž Tebi!

Bliže pscheg bliže cžehi wutrobu moju Ty f Ssebi.

Sbožnik fny mój!

Wěcznje bycz, woštač čžu Twój!

Sažlužba Twoja mje debi.

J. W.

K hodam.

„Boža hnada a Bože kralestwo dyrbi f nam pschinc, hdny my dyrbinny jo dostac; my njesamóžemy nihdy f njemu pschinc; runje kať Khrystuž je f nam f njebjes na semju pschišchoł a niž my wot semje f njemu do njebjia horje stupili. To rěka sbožny bycz, hdny Boh w naž kraluje a my jeho kralestwo fmy.“
Martin Luther.

„Ja woštanu pschi tym, ja wěrju, so Jesuž Khrystuž je mój Sbožnik a so fmem so jeho hnady trošctowac.“

von Hindenburg.

Lubosne džeczatko.

Hlaj, džeczatko tu w twjerdnym žlobiku,

Džeczatko tať lubosne a maľuške!

Sso jašni we bóškim fwětleschku,

Runja jandželkej so pohibujjo pěkne je

Džeczatko tať lubosne!

Wot Boha na semju je póžlane

Tať maľuške to džeczatko a lubosne,

Pruha hwěsdy jemu dele fwěczesche.

Tať hródžicžku je namaľało

Lubosne tať džeczatko. —

S hródžicžki kať twóchny wschitka cžma

Psched lubosnym tam maľuškim džeczatkom!

Rumcžł wupjelni wschón luboscž macžetna.

Nan hlada f dobrym spodobanjom, f wježelom

Na lubosne tať džeczatko.

„Ty maľuški, lubny mi fponašchlo!“ —

Macž fynczi wscha sbožowna fčluschki. —

„Ty sbožnosč fny cžłowjekam pschinjekło

Maľuške, lubosne džeczatko.

2.

mu zwjedzenjej strowju ja Němsku Evangelisku Zyrkej se wšchěmi jeje džělemi, wožadny, fararjow a sastojnikow a pscheju wšchěm, kotřiz šu tu doma a swonka mjesow s njej swjasani, wjekele hodny a dobre nowe lěto. — Wot wjednika powołany, zyrkej sažo do sradowaných wobstejnošcžow dowjesč, pscheju ja pschede wšchěm tym wote mnje postajenym zyrkwinskim wubjerkam k jich džělu Bože žohnowanje. — My stejimy jako němšy mužojo a němste žony pod samołwjenjom, kotrež mamy psched wjednikom a ludom. A jako evangeliszy křesćizje njo pod samołwjenjom, kotrež mamy psched Bohom. Čim hlubšeho my šebi tutoho samołwjenja šmy wědomi, čim lóžo nam budže, hladajo na zykł, pschinjesč tež wožobinske wopory. — Woporniwa móž lubošcže daj šo wulkemu skutkej, na kotrymž my wšchitzy šobudžělamy, derje radžicž.

Hanns Kerrl.“

Se Šerbow a š daloka.

Do hód — hodny. Dženža je hišcže advent — ša jutšim Patoržiza! Dženža knježi adventski wěnz a adventska hwěšda — šajutšim pschekrašni wšcho se šwojim šwětkom hodowny šchtom! Křane adventske wěnzny wohladachmy na psch. na torhošcžach w Lubiju. Běchu hobršte, wišachu wšche šriedžišcžka torhošcžka a šwěcžachu šo wječor rjenje, tohorunja na wožebitnych hašach tež wulke adventske hwěšdy. A šamo šchtom pošny šwěcžlow tam hišcže wohladachmy. — Šo njeby wšchěch tutnych adventskich předarjow prózowanie podarmo bylo!

S Drieždžan. Druha adventska nježdela bě ša evangelskich Šerbow wurjadny džen, wšchak dnyrbjachu šo w Křiznej zyrkwi wotměčž šerbste kemsche. Tón abo tamna je šo potom po wobjedže na nohi nastajil do města, šo by nakupil dary k hodam ša lubnych pschuwšnych a potom šo pošynil na šerbškim kemschenju we wěrije wótzow. Šdnyž potom 1/4 hodžin šwony k Božej šlužbje wołachu, tež Němžy do zyrkwe džěchu, ale špodziwne zuse šynki špěwaznych kemscherjow njerosumjo ju šažo wopušcžichu. Kemscherjow bě šchwarna licžba a šwjekełaze je, šo tež nětko šažo tójšcho mlodnych Šerbow wohladachmy. Kemsche mějesche knjes farar Wiczež k Wóšlinka, kiž je wobdarjenny předar. Špowědnnych bě na 74 wožobow. Kemsche porješšchi nowy zyrkwiny šhor pod wjednistwom knjesa Rowarja. — Po kemschenju bě wožadna šhromadžišna w „Johanneshof“, kotraž bě derje wopytana. Wutrobnje buchu krajenjo a krajanke s Lužizny powitane, běchu to k. farar Wiczež a knježna Wyracžez, džowka našeho redaktora „Bomhaj Bóh“ s Kóšacžiz, a přjedawšchi pohoncž fararja Šmisha s Šodžija. Knjes farar špomni na šwoju wožadu Wóšlink, s kotrejež tež našch waženy knjes hudžbny direktor Wj. Krawž pošhadža. Pošasowasche na czežkoty w duchownym šastaranju wožadnych, bě dowidžecž, šo tež duššepašnyštwow w tajkej wulkej wožadže njeje loške. Bohužel je šrudžaze šyššerč, šo tež wołoko Wóšlinka dobrošerbški duch popušcžki. Wina na tym wotrodženju šu měšchane mandželštwow, pošajkim šerbško-němske abo němško-šerbšte. Widžimy, šo tež w našchich holanskich wšach wuwita zusa industrija šerbškim wšchňam ššchodži. Šo potom tež pošožnošcž mjes wožadnymi šo šhubi, je jašne, tuž je Wóšlink na narodnym rospadu kaž měšchana wožada Wjelecžin. Wuwjedženja běchu powucžaze a mēnjenje knjesa fararja, šo drje budže s pošlednim šerbškim fararjom we Wóšlinku, je s tym čim bolostnišcho. Wječor bě wobwēnzowaný s ludowymi pēšňjemi a pschi šhromadnym kofejpicžu šo cžaj rucže miny.

K. Th. S.

„Čičha nóz.“

Wobras moletja Antonio Allegri di Corregio (1494—1534).
(Graphische Werkstätten, M.)

Zyrkej a štat.

A hodam: Wubjerk němsteje zyrkwe je wosjewil ščěhowazny hodowny poštraw: „Šbóžna hnada Boža je ššhadžala wšchitkim čłowjekam a roswucži naš, šo my dnyrbimy šapřecž bjesbóžne wšchňje a šwětnje lóšchtny a pošcžiwe, prawe a boha- bojašne žiwjenje wjesč tu na tym šwěcže, a wocžatowacž na tu šbóžnu nadžiju a šjewjenje teje krašnosčce toho wulkeho Boha a našeho Šbóžnika Jesom Křyšta, kiž je šo šam ša naš daš, šo by wón naš wumohł wot wšcheje nješachodnošcže a šebi šam wucžiščizil lud, kiž by šam jeho byl a šo šwěru džeržak k dobrým škutkam.“ — Tit. 2, 11—14. — Tak strowimy my k hodam wšchě wožady a wšchěch wožadnych w Němskej Evangeliskej Zyrkwi. Bóh daj wožiwicž hodowne pošelštwow wo wumožazej hnadže na našch zyrkwi a w našchich ludu a daš nam wšchěm žohnowaný hodowny šwjedžen.

Wubjerk němsteje zyrkwe.

Němski minister Kerrl, minister ša zyrkwinske naležnošcže, wosjewi ščěhowaze šlowo k hodam: „A tulětnemu hodowne-

Se kwěta. Hodny a wojowanie — Rom, wulzy waźne mę-
sto kšesćjanstwa, a wójna, — kšesćcijansta Stalsta a kšesć-
scijiansta Abežynsta, — tak pšchindžeš to tu pšhes jene a
do czjsta? Něšto tu njetrjehi! A hdže je wina? — Praj,
može to we wulkim hinať być, hdž je to w małym tať, a
to niz jenož něhdže daloko w zujnych krajach, ně, tu pola nať,
tu na wřach, tu w domach. Njeje tež tu tať, so dyrbiš tu a
tam wobštejnosće skrótka tať wopřacž: Hodny a njejednota, —
šwjedžen lubosće a nješcheczelstwo, — šwjedžen měra a
hara, — šwjedžen wujednanja a rostora? Kak pšchindžeš
to tu pšhesjene a do czjsta? Něšto tu njetrjehi! A hdže je
wina? — Haj hdže? Praj, kajke je to wšchudzom we wu-
trobje kóždeho a kóždeje? Tu tež šchpať! Dofelž tež tu pšhes
jene nješchindžeš a njemožesć prajicž: Hodny hewať a hodny
we wutrobje, — šwjedžen lubosće a lubosć we wutrobje, —
šwjedžen měra a měr we wutrobje, — tohodla tež nihdže
druhdže njemožesć nětkle hodny pšhes jene pšchincž i tym,
šchtož tu wopravdže tať je. Haj, žadny džiw, so to tať je, kaž
je, we žiwjenju! Džiw skerje, so to hišće hórje njeje! Ale
my tež hižo nješmny na kónzu! — Šchto to něť? Advent rěla
pšchihad a tutón pšchihad žada šebi pšchihot. Kóždy šapoczň
tuž adventski pšchihot we šwojej wutrobje, — ale se wšchaj
šwěru a šurowosću a se wšchaj nješnješlivosću i tym, šchtož
tam njeadventske, nješchescijanske, — a k tomu i modle-
njom! A kóždy dokonje tutón pšchihot dokladnje a hnydom!
Hodny šu bliťko! Hodowny Knjes je bliťko! Wono mohło pšhe-
posdže być! Hodowne žohnowanje mohło nimo hić, dofelž
njenamaťa durje wutrobny wotewrjene, abo dofelž njenamaťa
pšchi wotewrjenych durjach we wutrobje žaneho ruma. Hdžej
pať hodowne žohnowanje nimo dže, tam je tež hodny wójna,
na šwjedženju měra rostora, tam je to hodny w małym tať
kaž tam k juhu we wulkim. A we wulkim tam a we wulkim
tu njebudže to hinať, dofelž to njemože hinať być, dokhož
to w małym a najmješchim hinať njeje: we wutrobje. To-
hodla: Do wutrobny hodny! Hodny pať šu we wutrobje haťle,
hdž je tam hodowny Knjes. Tohodla: Do wutrobny Jesuša!
A dofelž je w staršchaj a starej wutrobje lohzy hižo to a
tamne, a tajke a druge hinaťche, tohodla do mlodeje a naj-
mlódscheje wutrobny Jesuša. Srosumimy: hodow přeni a naj-
wošebnišchi nadawť njeje, džěčžom wjele abo maľo hodow-
nych darow wobradžecž, kotrež hušto dosć, wošebje nětkle ni-
maťch, byrnjež je chzyn radšcho hišće měčž, — ně: hodow
přeni a šakladny nadawť je, džěčžom Jesuša dacz, kotrehož
možesć měčž, hdž jenož chzesć, a kotrehož maťch tež nětkle,
njech tež praja, so Jesuž i kraja wotřhadža. Woni to jenož
praja, dofelž šebi to pšheja a dofelž so jeho nimaja a ženje
wšcho wšchudže měli nješju we wutrobje. — Ty, praj, maťch
jeho ty we wutrobje? Maťch ty Jesuša we wutrobje? Wěšć
tola, so je 4. advent dženska a šajutšichim Patoržiza! — Šlaj
tať pšchindže tebi — njech to tež džiwne klinczi — runje se
šwěta hodowne a adventske předowanje. Dofelž je to tam
w šwěće — pola nať a druhdže — tať njehodowne, tohodla
šy wolany a wabjenny k hodownemu, k Jesušej. So by hižo
nawabjenny byť!

Na puć.

Adventski šchtomik.

Adventski šchtomik šo došwěczi, hodowny šchtomik šo ša-
šwěczi. Radošćiwje to hodžinki. Šchto by tu byť, kiž nochzyn

w nich hišće być kaž tehdy, hdž džěcžo bě? Š džěcžajej
wutrobu, dowěru, radošću hodny šwjeczić pať možesć Ty.
Pohladaj tola na wulkeho Luthera! Kak je wón i džěcžimi
i džěcžajej wěru a lubosću šwjecziť hodny, špěwajo, haj pšhed-
stajejo i nimi to, šchtož i kražnym hodownym šerluschom ša-
špěwa: „Ja i njebjek dele pšchindu k wam.“ Možesć něžnišcho
špěwacz i tajkej džěcžajej dowěru a lubosću hacž Luther?
Wón tola špěwa:

Ach mój najlubšchi Jesušo!
Cziň šebi cziste pošlancžko
A wotpoczň w mojej wutrobje,
So wona Tebe wopomni.

So by Ty mohł a so by Ty mohla tať radošćiwje hodny
šwjeczić. Ja Czi je pšheju i wutrobny. Tať budžesć tež šo-
žowny!

Tuž pať něť najprjódžy pod adventski šchtomik!

4. advent: „Šlaj, ja pošćelju šwojeho jandžela, kiž dyrbi
prjedy mje puć pšchihotowacz. A hnydom pšchindže k šwoje-
mu templu tón Knjes, kotrehož wy pytaće, a tón jandžel
toho šluba, kotrehož wy žadacže. Šlaj, wón pšchindže! praj
tón Knjes Zebaoth.“ — Mal. 3, 1.

Puć jemu pšchihotujcže,
Šošć wyšoki wón dže;
Haj, jeho wokošchujcže,
Šchtož hidži, wotajcže.
Šom' doň powšchujcže
A hórki ponižujcže,
Njech kšchime rune je.

R. 9, 2.

Póndželu: „A ty Bethlehem Ephrata, kiž šy maľa mies-
tyšazami w Judže, i tebe dyrbi mi tón pšchincž, kotryž
w Šraelu Knjes budže, kotrehož wutřód je wot špoczatka a
wěčnosće byť.“ — Mi. 5, 1.

Ssem kralowške wy džěczi,
Wajš kral, wón nětko dže!
Šoh' džiwneho na šwěće
Wy i chzesću witajcže!
Na trunach chzemy džělacž
A hosianna špěwacz,
Kaž derje dušcha wě.

R. 14, 1.

Patoržizu: „Wam je šo dženska tón Šbóžnik narodžit,
kotryž je Křistuž tón Knjes!“ — Luk. 2, 11.

Nóz šwjata, hdžej je šesthadžalo
Nam Bože wěčžne šmiljenje!
Nam i njebjek džěcžo je šo daťo,
Še šwětko, našche žiwjenje.
A tuto šwětko i wyšoka
Štotyšaz šlónžow pšchetrjehja.

R. 34, 1.

**Mišijonste dary hacž do 31. hodownika na pošladnika
šerbskeho poboczneho mišijonsteho towařstwa šararja em.
Kjedu (Giro 228).**

Šištowanje. Kni. V. w D.: Hodowny džak a hodowny poš-
štraw ša hodownu pošlanku. Redaktor.

W šchěm šobudžělacžerkam a šobudžělacžerjam a toho-
runja wšchěm čitarčkam a čitarjam pšheju nutrnje žohno-
wane hodny.

Ša njeđelu po hodžoch: Š. w B. — Ša 1. po Epiph.
poštaji k. w. f. Š.